

Arrest

nr. 211 328 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Libanese en onbepaalde nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 17 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat P. STAES verschijnt en die ook de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij schrijven van 26 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze verblijfsaanvraag wordt op 5 augustus 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 25 augustus 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2015 werd ingediend door :

*[M.,W.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Libanon
geboren te [...] op [...]*

*[S.,N.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Onbepaald
geboren te [...] op [...]*

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

*[M.,A.] geboren op [...]
[M.,A.] geboren op [...]*

Allen: adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De instructies van toenmalig Minister Turtelboom werden hier integraal in opgenomen.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds december 2011 in België zouden verblijven; betrokkenen uitstekend geïntegreerd zouden zijn in België en zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn in ons land; Meneer op 20.12.2012 zijn deelcertificaat ‘Nederlands tweede taal RG1’ met een score van 94% zou hebben behaald en hij op 15.05.2015 zijn deelcertificaat van de module ‘Nederlands tweede taal RG2’ met een score van 80% zou hebben behaald; Meneer eveneens zou hebben deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie in het werkjaar 2012-2013 en hij op 09.10.2013 zijn attest van inburgering zou hebben verkregen; Mevrouw ook haar deelcertificaat en haar attest van inburgering zou hebben behaald; Meneer zeker werkbereid zou zijn, hij in Antwerpen zou hebben gewerkt als medewerker van een weddenshopskantoor van de periode november 2014 tot en met april 2015, er geen werk meer was voor betrokkene gezien de zaakvoerder zelf in de zaak zou zijn beginnen werken maar er aan verzoeker wel een werkbeploofte zou zijn gegeven door deze werkgever om eventueel in september terug aan te vangen met deze werkzaamheden; Meneer een getuigschrift van de VDAB inzake verworven competenties na individuele beroepsopleiding zou hebben verkregen en Meneer ter staving deelcertificaten van de module, een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, een voltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde tijd, loonbrieven, een C4-werkloosheidsbewijs, een getuigschrift VDAB voorlegt en Mevrouw deelcertificaten van de module, een attest van inburgering voorlegt en er een foto

van het gezin wordt toegevoegd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat Meneer tewerkgesteld was en hij hier bewijzen van voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat hun kinderen hier zouden geboren zijn en dat hun oudste kind hier naar school zou gaan en er ter staving een verklaring van de ouders bij inschrijving ten aanzien van [A.] wordt voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar [A.] [°...] en [A.] [°...] nog niet schoolplichtig zijn.

Betrokkenen tonen niet aan waarom het loutere gegeven dat de kinderen in België zouden geboren zijn, een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen, zijnde twee jaar en zes maanden, kan men er redelijkerwijs van uitgaan dat zij zich vlot zullen kunnen aanpassen aan de Libanese cultuur, gewoonten en gebruiken.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 27.12.2011, werd afgesloten op 04.06.2015 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk minder dan drie jaar en zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar Libanon, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun onmogelijk zou zijn om een waardig en effectief gezinsleven te hebben in Libanon, aangezien zij reeds sedert eind 2011 dit land zouden zijn ontvlucht. Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de gezinsband geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Tevens staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen tonen bovendien niet aan dat zij niet samen naar Libanon zouden kunnen terugkeren en dat zij daar geen waardig en effectief gezinsleven zouden kunnen hebben.

Wat betreft het aangehaalde element dat er zich geen andere familieleden van betrokkenen in Libanon zouden bevinden, daar deze allen zouden zijn moeten vluchten omwille van dezelfde redenen als waarvoor betrokkenen zouden zijn gevlucht en er in Libanon voor betrokkenen geen reële belangen meer zouden zijn, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Meneer verbleef immers ruim 24 jaar in Libanon terwijl Mevrouw vanaf 1997 (toen acht jaar oud) en dus ruim 14 jaar in Libanon verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde Meneer tijdens zijn asielaanvraag dat zijn ouders en twee broers en zijn zus in Sour zouden wonen, terwijl Mevrouw verklaarde dat haar ouders in Sour zouden wonen en dat drie broers in Libanon zouden verblijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing is door verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

In de aanvraag 9bis van 26.06.2015 is uitdrukkelijk verwezen naar de inhoud van de nooit afgeschafte instructie „Turtelboom” dd. 26 maart 2009 waarin inzake de toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet gesteld wordt:

“Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van drie jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families) voor de asielinstanties.”

Verzoekers dienden hun asielaanvraag in op 25.12.2011. De beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen viel op 3.06.2015.

De asielprocedure duurde met andere woorden ruim drie en een half jaar.

In de omzendbrief wordt een asielprocedure van meer dan drie jaar voor families met schoolgaande kinderen als onredelijk lang beschouwd, en derhalve als grond voor regularisatie aanvaard.

De dochter van verzoekers, met name [A.M.], is ingeschreven voor het schooljaar 2015-2016 in de Steinerschool te Antwerpen.

[A.M.] zit ondertussen al ruim drie weken op school (stuk 2).

Verzoekers voldoen derhalve aan de voorwaarde van de omzendbrief Turtelboom.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker zich zou beroepen op de instructie van 19.07.2009, dewelke is vernietigd door de Raad van State. De bestreden beslissing stelt dat “bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn”.

Dit kan echter niet uit de aanvraag worden afgeleid.

De conclusie in de redenering is fout wat betreft de eigen interne „logica”, in de zin dat wanneer de logica van deze redenering wordt gerespecteerd door de vernietiging van de instructie Wathelet door de Raad van State, ook de beweerde opname van de instructie Turtelboom in de instructie Wathelet komt te vervallen, en de instructie Turtelboom haar bestaan volledig herneemt.

Er moet aanvaard worden dat de instructie Turtelboom thans haar volle waarde behouden heeft en van toepassing is.

Dient hierbij opgemerkt dat ook het uitgangspunt van de redenering in de bestreden beslissing fout is, daar uit geen enkele passage in de instructie Wathelet blijkt dat de instructie Turtelboom er in zou opgenomen geweest zijn.

Verzoeker merkt op dat de instructie Turtelboom nooit is afgeschaft of ingetrokken, ook niet door de instructie van 19 juli 2009.

De bestreden beslissing stelt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. Dit argument is niet ter zake daar de instructie van 26 maart 2009, die een gelijkaardig criterium bevat als aangegeven in de instructie van 19 juli 2009, nooit vernietigd werd en dient toegepast te worden.

Alleszins was de inhoud van de instructie van 26 maart 2009 aanwezig in de aanvraag. De bestreden beslissing negeert dit door zich, ten onrechte, te steunen op de bewering dat verzoeker zich op de instructie van 19 juli 2009 zou beroepen.

Verzoeker kon dan ook aanspraak maken op een verblijfsvergunning op basis van het hogervermelde criterium.

De beslissing negeert de omzendbrief Turtelboom, waarin, net als in artikel 6.4 van de Richtlijn, een prangende humanitaire situatie als grondslag voor regularisatie wordt aanvaard.

Door dit te negeren schendt de bestreden beslissing artikel 9bis vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag de prangende humanitaire situatie opgeworpen waarin hij zich bevond. Hij wees hiervoor op diverse elementen zoals zijn zeer lang verblijf en zijn volledige integratie.

Op basis van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, kunnen de lidstaten in schrijnende gevallen, om humanitaire of andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning geven.

De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van het feit dat verzoeker zich bij de aanvraag beroept op artikel 6.4. van de Richtlijn.

Op zich is dit een schending van de motiveringsplicht, daar verzoeker een specifieke juridische grondslag inriep, waar niet op geantwoord wordt.

Verzoeker wijst er ondergeschikt op dat niet kan gesteld worden dat deze Richtlijn reeds in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis.

Artikel 6.4. van de Richtlijn is ruimer dan artikel 9bis; bovendien vereist de Richtlijn het bestaan van buitengewone omstandigheden die moeten verantwoorden dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan geschieden, niet.

Derde onderdeel,

Diverse van de onderdelen vermeld in de aanvraag worden in de bestreden beslissing niet of niet afdoende beantwoord.

De bestreden beslissing stelt dat [A.] en [A.M.] nog niet schoolplichtig zijn en dat het schoolgaan van [A.] niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Deze argumentatie wordt in het tweede middel weerlegd.

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekers niet aantonen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Libanon.

Verzoekers vermelden nochtans uitdrukkelijk in hun aanvraag dd. 26.06.2015 dat omwille van de gegronde vervolgingsvrees van verzoeker ook zijn familieleden Libanon hebben verlaten.

De familieleden van verzoeker zijn thans naar Libië gevlucht (stuk 3).

Dit toont aan dat verzoekers geen waardig en effectief gezinsleven kunnen hebben in Libanon.

De bestreden beslissing gaat dan ook flagrant de mist in daar zij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

Verzoekers hebben immers een gegronde vervolgingsvrees in Libanon. Daarom hebben zij een nieuwe asielaanvraag ingediend, steunend op nieuwe elementen die aantonen dat zij en hun familie nog steeds gezocht worden.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag beweerde dat zijn ouders en zijn broers en zus nog in Sour woonden.

Ten tijde van dit interview was dit effectief het geval, maar er is reeds aangetoond dat de situatie verergerd en gewijzigd is (stuk 3)."

2.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat de kinderen hier geboren zijn en het oudste kind hier naar school gaat niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar [A.] en [A.] nog niet schoolplichtig zijn.

De redenering in de bestreden beslissing is onbegrijpelijk. In de omzendbrief Turtelboom wordt gesproken over “schoolgaande kinderen”. Nergens wordt de term “schoolplichtig” vermeld.

Het kind van verzoekers is nu 3 jaar en zes maanden oud en woont al haar hele leven in België. In de aanvraag van 26.06.2015 wordt uitdrukkelijk gezegd dat zij hier naar de Steinerschool gaat.

Aangezien [A.] minderjarig is, is het Kinderrechtenverdrag van toepassing.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het belang van het kind voorop dient te staan:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht”.

Art. 28 van het Kinderrechtenverdrag waarborgt het recht op onderwijs.

Een langdurige onderbreking van het onderwijs van het kind heeft als gevolg dat zij bij terugkeer onvoldoende voorbereid zal zijn op het onderwijs in België door de achterstand die zij bij de onderbreking van het onderwijs heeft opgelopen. Niet alleen qua algemene kennis zal haar niveau lager liggen dan dat van haar klasgenootjes, zij zal vooral moeilijkheden ondervinden met de Nederlandse taal.

Een terugkeer naar Libanon voor onbepaalde duur zou, behalve het veiligheidsrisico, voor de dochter van verzoekers disproportioneel veel schade berokkenen en een schending van het recht op onderwijs tot gevolg hebben.

De artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag zijn derhalve geschonden door de bestreden beslissing.”

2.2.1. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom volgens hem de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.3.1. In zoverre de verzoekende partijen aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.3.2. De verzoekende partijen betogen allereerst dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld als zouden zij zich in hun aanvraag hebben beroepen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Zij stellen zich in hun aanvraag enkel te hebben beroepen op de instructie van 26 maart 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 26 maart 2009), die

volgens hen nooit is afgeschaft. Zij stellen dat in deze instructie een onredelijk lange asielpcedure van drie jaar voor een familie met schoolgaande kinderen, hetgeen in hun situatie volgens hen het geval is, als grond voor een verblijfsmachtiging wordt aangeduid. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de instructie van 26 maart 2009 haar volle waarde heeft behouden en van toepassing is. Deze instructie is, volgens de verzoekende partijen, nooit afgeschaft of ingetrokken geweest, ook niet door de instructie van 19 juli 2009, minstens herleefde deze na de nietigverklaring van de instructie van 19 juli 2009.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de instructie van 26 maart 2009 integraal werd opgenomen in deze van 19 juli 2009, die werd vernietigd door de Raad van State, en dat bijgevolg de in de instructie opgenomen criteria niet meer van toepassing zijn.

Waar de verzoekende partijen stellen dat uit geen enkele passage van de instructie van 19 juli 2009 blijkt dat de instructie van 26 maart 2009 erin werd opgenomen en waar zij betogen dat ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 deze van 26 maart 2009 weer ten volle geldt, moet vooreerst worden vastgesteld dat de criteria van de instructie van 26 maart 2009 inderdaad werden overgenomen in deze van 19 juli 2009.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat de instructie van 26 maart 2009 moet worden toegepast, stelt de Raad vast dat zij deze instructie zien als een omzendbrief met verordenend karakter, waarvan de verwerende partij niet zou kunnen afwijken. Een dergelijke omzendbrief heeft geen plaats in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647), en de verzoekende partijen kunnen er zich niet op beroepen in de mate dat zij de erin opgenomen criteria dwingend wensen te zien toegepast, zoals in casu. Dit geldt des te meer nu zij het voldaan zijn aan de erin opgenomen criteria zien als een middel om voorbij te gaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, meer bepaald het feit dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond, zoals hiervoor reeds gesteld. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin door de betrokken staatssecretaris criteria werden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Zo de verzoekende partijen de criteria van de instructie van 26 maart 2009 willen zien toegepast in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vragen zij, zoals reeds gesteld, van de verwerende partij niet meer of niet minder dan dat zij, flagrant in strijd met het arrest van de Raad van State en met de bedoeling van de wetgever, zou voorbijgaan aan de voorwaarde van het aangetoond zijn van de buitengewone voorwaarden, opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend, hetgeen uiteraard, precies gelet op de redenen van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, niet geoorloofd is.

De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op de instructies waarvan sprake.

De verzoekende partijen kunnen zich niet beroepen op de criteria van de omzendbrieven die in strijd zijn met het hiervoor gestelde. Waar, samengevat, de verzoekende partijen er zich dus over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 26 maart 2009, moet erop worden gewezen dat de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Voor het overige moet worden vastgesteld dat de argumentatie van de verzoekende partijen is gesteund op het uitgangspunt dat de criteria van de instructie alsnog zouden kunnen worden gehanteerd in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij bij de beoordeling van de

gegrondheid van de aanvraag. Nu de thans bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, is deze argumentatie niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij, in het kader van haar beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies van 26 maart 2009 en 19 juli 2009 geen toepassing meer kunnen vinden.

2.2.3.3. De verzoekende partijen beroepen zich vervolgens op artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn. Zij stellen dat zij zich in hun aanvraag op een prangende humanitaire situatie en op deze bepaling beriepen, en hieromtrent niet werd gemotiveerd. Meer concreet stellen zij te hebben gewezen op hun zeer lang verblijf en op hun volledige integratie. Zij betogen dat artikel 6.4. van de terugkeerrichtlijn ruimer is dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat er hierbij geen vereiste bestaat om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

De betrokken bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, “voorziet” de terugkeerrichtlijn niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van deze richtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 VWEU, heeft de terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn verplicht Lidstaten dus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen “kunnen” beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving is vereist, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Het onderdeel van artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn waarop de verzoekende partijen zich beroepen, is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor Lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien Lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid.

In het licht van deze elementen blijven de verzoekende partijen derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/155 kunnen beroepen.

De verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn tot gevolg heeft dat de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd of dat dit een grondslag biedt om de instructie van 26 maart 2009 alsnog toe te passen. De verzoekende partijen kunnen deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk dat als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfsvergunning in schrijnende gevallen of om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de soevereine en discretionaire bevoegdheid van de lidstaten – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort.

De verwerende partij heeft bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel. De verzoekende partijen geven niet aan dat enige door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet is beantwoord. Zo wordt ook gemotiveerd omtrent de duur van het verblijf in België en de elementen van integratie.

2.2.3.4. Vervolgens geven de verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motieven in de bestreden beslissing aan de hand waarvan enerzijds de gegevens dat de kinderen in België zijn geboren en het oudste kind hier school loopt en anderzijds hun ingeroepen vervolgingsvrees niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen niet aantonen waarom het enkele gegeven dat de kinderen zijn geboren in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verwerende partij is van mening dat, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen – meer bepaald twee jaar en zes maanden –, zij zich vlot zullen kunnen aanpassen aan de Libanese cultuur, gewoonten en gebruiken. De scholing van het oudste kind wordt evenmin aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat het kind nog niet schoolplichtig is.

Waar de verzoekende partijen stellen dat in de instructie van 26 maart 2009 enkel wordt gesproken over *“schoolgaande kinderen”*, en niet over *“schoolplichtige”* kinderen, verwijst de Raad naar de voorgaande bespreking omtrent deze instructie, waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen zich hierop niet dienstig kunnen beroepen. Met een verwijzing naar deze instructie wordt het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering nog niet aangetoond.

Ook waar de verzoekende partijen stellen dat het (oudste) kind nu 3 jaar en zes maanden oud is, heel haar leven al in België woont en in de aanvraag uitdrukkelijk werd gewezen op het gegeven dat dit kind naar een Steinerschool gaat, blijkt niet dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. In dit verband benadrukt de Raad dat het oudste kind ten tijde van het nemen en betekenen van de bestreden beslissing nog maar 2 jaar en 6 maanden was. Het jongste kind was nog maar een half jaar oud. De verzoekende partijen beperken zich in wezen tot een herhaling van de door hen in de aanvraag ingeroepen elementen, waarmee zij echter niet aannemelijk maken dat op basis hiervan ten onrechte geen buitengewone omstandigheden zijn aanvaard.

De verzoekende partijen stellen nog dat een langdurige onderbreking van het onderwijs van het (oudste) kind tot gevolg heeft dat het bij een eventuele terugkeer onvoldoende voorbereid zal zijn op het onderwijs in België. Haar algemene kennis, maar ook de kennis van de Nederlandse taal zal van een lager niveau zijn dan dat van haar klasgenoten. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag een dergelijke omstandigheid op zich niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag wezen de verzoekende partijen enkel op het schoolgaan van het oudste

kind, in het kader van de ingeroepen instructie van 26 maart 2009. Zij gaven niet aan dat bij een terugkeer naar Libanon voor het indienen van de aanvraag het recht op onderwijs zal worden geschonden of de kinderen bij een eventuele terugkeer naar België een onherroepelijke school- en/of taalachterstand zouden hebben opgelopen die hun verdere schoolloopbaan kan hypothekeren. Er blijkt niet dat deze thans voor het eerst naar voor gebrachte argumentatie door het bestuur in zijn beoordeling diende te worden betrokken of hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. De Raad merkt nog op dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat de kinderen geen scholing kunnen volgen in Libanon, waardoor ook niet blijkt dat zij een onvermijdelijke kennisachterstand zullen oplopen. De verzoekende partijen geven verder aan dat zij een zekere kennis hebben van de Nederlandse taal. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij hun kinderen kunnen ondersteunen bij hun (blijvende) vertrouwdschap met deze taal hangende de behandeling van de verblijfsaanvraag.

Er blijkt niet dat het in casu kennelijk onredelijk is waar de gemachtigde van de staatssecretaris, gebruik makend van zijn ruime discretionaire bevoegdheid, wees op de zeer jonge leeftijd van de kinderen en het feit dat zij nog niet school- of leerplichtig zijn, om te oordelen dat geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond.

Inzake het betoog in de aanvraag dat de verzoekende partijen in Libanon geen waardig en effectief gezinsleven kunnen leiden waar zij dit land eind 2011 zijn moeten ontvluchten, net als hun familieleden die om dezelfde redenen zijn gevlucht, wordt in de bestreden beslissing daarnaast het volgende geoordeeld:

“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar Libanon, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

[...]

Betrokkenen tonen [...] niet aan dat zij niet samen naar Libanon zouden kunnen terugkeren en dat zij daar geen waardig en effectief gezinsleven zouden kunnen hebben.

Wat betreft het aangehaalde element dat er zich geen andere familieleden van betrokkenen in Libanon zouden bevinden, daar deze allen zouden zijn moeten vluchten omwille van dezelfde redenen als waarvoor betrokkenen zouden zijn gevlucht en er in Libanon voor betrokkenen geen reële belangen meer zouden zijn, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Meneer verbleef immers ruim 24 jaar in Libanon terwijl Mevrouw vanaf 1997 (toen acht jaar oud) en dus ruim 14 jaar in Libanon verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde Meneer tijdens zijn asielaanvraag dat zijn ouders en twee broers en zijn zus in Sour zouden wonen, terwijl Mevrouw verklaarde dat haar ouders in Sour zouden wonen en dat drie broers in Libanon zouden verblijven.”

De verzoekende partijen houden vol dat zij een gegronde vervolgingsvrees hebben in Libanon. Zij herhalen dat omwille van deze vrees ook de familieleden van de eerste verzoekende partij dit land zijn moeten ontvluchten. Zij voegen bij hun verzoekschrift een nieuw stuk dat dit laatste gegeven moet ondersteunen.

De verzoekende partijen weerleggen als dusdanig de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij nalieten in het kader van hun verblijfsaanvraag een begin van bewijs van de door hen ingeroepen vervolgingsvrees voor te leggen en zij in dit verband geen enkel nieuw element toevoegden aan de elementen zoals zij deze reeds tijdens hun verzoeken om internationale bescherming naar voor brachten en die niet werden weerhouden. In deze omstandigheden kan het in geen geval als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de ingeroepen vervolgingsvrees niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. In het verlengde hiervan blijkt evenmin als zou het kennelijk onredelijk zijn waar werd geoordeeld dat de verzoekende partijen niet overtuigden waar zij voorhielden dat het leiden van een waardig en effectief gezins- of familieleven in Libanon niet mogelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partijen het thans door hen naar voor gebrachte stuk van het gemeentebestuur van Al-Dhahira in Libië voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds overmaakten aan het bestuur. Het stuk wordt niet vermeld in de verblijfsaanvraag, noch wordt het opgenomen in de inventaris van deze aanvraag. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het stuk dat de verzoekende partijen voorheen niet hebben overgemaakt en dat zij nu bij het verzoekschrift voegen. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangebracht in de huidige procedure (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Gelet op het feit dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, de verzoekende partijen ter onderbouwing van hun aanvraag geen begin van bewijs voorlegden van een gegronde vrees voor vervolging of van het feit dat hun familieleden Libanon zouden zijn ontvlucht omwille van de problemen van de eerste verzoekende partij, dient er te worden vastgesteld dat het ook niet kennelijk onredelijk is waar de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing stelde dat het in het licht van de op dat ogenblik voorliggende gegevens onwaarschijnlijk was dat de verzoekende partijen geen familieleden, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Libanon op wie zij eventueel een beroep kunnen doen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook geduiddat de eerste verzoekende partij meer dan 24 jaar in Libanon heeft verbleven en de tweede verzoekende partij minstens 14 jaar. De verzoekende partijen betwisten niet dat minstens de familieleden van de tweede verzoekende partij zich nog in Libanon bevinden. Zij geven niet aan dat zij niet langer een beroep kunnen doen op deze familieleden.

De verzoekende partijen wijzen nog op een door hen nieuw ingediend verzoek om internationale bescherming, maar er dient te worden aangenomen dat dit verzoek of deze verzoeken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Hiermee kon dus andermaal geen rekening worden gehouden. Verder merkt de Raad op dat de meest recente verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op 8 februari 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging zijn genomen, omdat zij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegden en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Bij arresten van 21 juni 2017 met nrs. 188 696 en 188 697 verwierp de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen. In deze arresten wordt andermaal gewezen op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas en vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Libanon niet blijkt. Hierbij werd rekening gehouden met het thans door de verzoekende partijen aangebrachte schrijven van het gemeentebestuur van Al-Dhahira in Libië. Deze laatste arresten zijn niet aangevochten en dus definitief in het rechtsverkeer. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partijen nog een voldoende belang behouden bij het volharden in hun vervolgingsvrees zoals ingeroepen in de thans voorliggende verblijfsaanvraag.

2.2.3.5. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven zoals opgenomen in hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.2.3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een miskenning van artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn kan evenmin worden vastgesteld. Machtsmisbruik wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Uit de voorgaande bespreking van de middelen volgt reeds dat de verzoekende partijen nalieten in het kader van hun thans voorliggende verblijfsaanvraag een begin van bewijs voor te leggen van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Libanon. Zij betwisten ook niet dat zij in dit verband wezenlijk geen enkel nieuw element aanbrachten in vergelijking met de door hen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming reeds aangebrachte elementen, die evenwel niet werden aanvaard.

In deze omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling van de verblijfsaanvraag het artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het is niet betwist dat de verzoekende partijen een gezinsleven hebben. Het is evenmin betwist dat de bestreden beslissing betrekking heeft op alle gezinsleden, en als dusdanig dus geen scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft.

De verzoekende partijen geven aan dat niettemin hun recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt miskend waar zij niet in de mogelijkheid zijn om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Libanon. In dit verband wijzen zij op hun ingeroepen vrees voor vervolging in dit land. In dit verband kan worden volstaan met een verwijzing naar de voorgaande bespreking van de middelen, waaruit reeds voldoende blijkt dat het vluchtrelaas van de verzoekende partijen niet geloofwaardig is en zij in het kader van hun verblijfsaanvraag geen begin van bewijs aanbrachten dat hun vrees voor vervolging kan ondersteunen. De verzoekende partijen overtuigen dan ook geenszins dat zij niet in de mogelijkheid zijn om een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Libanon. Concrete hinderpalen hiervoor worden niet aannemelijk gemaakt.

In het verlengde hiervan overtuigen de verzoekende partijen evenmin als zouden zij in Libanon geen privéleven meer kunnen leiden, in de nabijheid van andere familieleden, vrienden of kennissen.

In deze omstandigheden tonen de verzoekende partijen een miskenning van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.2.7. De verzoekende partijen betogen ten slotte dat de bestreden beslissing de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag schendt, die enerzijds benadrukken dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle maatregelen die kinderen betreffen en anderzijds het recht op onderwijs waarborgen.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad op het volgende.

De verzoekende partijen betogen dat een langdurige onderbreking van het onderwijs van het (oudste) kind tot gevolg heeft dat zij bij een eventuele terugkeer onvoldoende voorbereid zal zijn op het onderwijs in België. Haar algemene kennis, maar ook de kennis van de Nederlandse taal zal van een lager niveau zijn dan dat van haar klasgenoten. Zij wijzen op een schending van het recht op onderwijs. In dit verband herhaalt de Raad allereerst dat de verzoekende partijen in hun aanvraag een dergelijke omstandigheid niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid, waardoor niet blijkt dat zij zelf overtuigd waren dat op dit punt een concrete en noemenswaardige hinderpaal voor een terugkeer naar hun herkomstland voor het indienen van de aanvraag voorlag. Er wordt evenzeer herhaald dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat de kinderen geen school kunnen volgen in Libanon, waardoor ook niet blijkt dat zij een onvermijdelijke kennisachterstand zullen oplopen. In hun verblijfsaanvraag gaven de verzoekende partijen niet aan dat hun kinderen in Libanon geen school kunnen lopen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing de kinderen nog niet school- of leerplichtig waren, zoals terecht wordt gesteld in deze beslissing. De verzoekende partijen geven verder aan dat zij een zekere kennis hebben van de Nederlandse taal. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij hun kinderen kunnen ondersteunen bij hun (blijvende) vertrouwdheid met deze taal hangende de behandeling van de verblijfsaanvraag. Niets houdt hen tegen om Nederlands te spreken met hun kinderen. Ook op dit punt overtuigen de verzoekende partijen niet dat hun kinderen een onvermijdelijke achterstand zullen hebben die schadelijke gevolgen zal hebben voor hun verdere schoolloopbaan.

In zoverre de verzoekende partijen nog wijzen op een veiligheidsrisico voor hun kinderen in Libanon, blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen reeds voldoende dat zij een dergelijk risico niet concreet aannemelijk maken.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze het recht op onderwijs van hun kinderen wordt geschonden. Zij brengen verder geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat het hoger belang van hun kinderen bij een terugkeer naar Libanon voor het indienen van de aanvraag dreigt te worden miskend, en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Een schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS